



Jim Jansen (43) was enthousiast dat *De Ingenieur* hem kwam interviewen over zijn hobby: flipperen. 'Ik voel verwantschap. Ik ben sinds enige maanden hoofdredacteur van het populair-wetenschappelijke maandblad *New Scientist*. Mijn voorganger zat in hetzelfde gebouw als de redactie van *De Ingenieur*. Ik weet niet of ze daar op de redactie een flipperkast hebben, maar flipperen gaat goed samen met wetenschap, dat weet ik wel.' Voor zijn hoofdredacteurschap bij *New Scientist* was Jansen jarenlang hoofdredacteur bij het studentenblad *Folia* en even zolang was hij woordvoerder van de Nederlandse Flippervereniging. 'Ik ben een sociale flipperaar. Iemand die met een biertje erbij gaat staan flipperen en ondertussen ouwehoert. Mijn vrouw, die flippert ook, is hetzelfde. De meeste flipperaar kunnen wel flipperen, maar niet praten. Vandaar dat ze mij vroegen om woordvoerder te worden. Ik blijf dat ook doen.' 'Ik kan uren over flipperen lullen. Wat ingenieurs wellicht zal aanspreken, is dat het een sport is die in tegenstelling tot wat velen denken niet computergestuurd is. Een flipperkast is een wonder van techniek en heeft meer onderdelen – 32 000 – dan een auto. Het balletje – net als alle onderdelen trouwens – is stoffelijk. Het is van ijzer of een ander metaal. Het balletje botst nadat het in het spel is gebracht tegen bumpers, wat het spel een onvoorspelbaar verloop geeft. Ik flipper ruim dertig jaar en elk potje is telkens weer anders. Wel is het zo dat geoefende flipperaar beter zijn dan recreatieve spelers. Voor twee euro kan de geoefende flipperaar uren spelen. Hij zal steeds weer opnieuw vrije ballen verkrijgen, waardoor hij bezig blijft.' Jansen zag op vijfjarige leeftijd 'het licht'. 'Ik zal het nooit vergeten. We waren op vakantie op Texel. Ik wandelde ter hoogte van het plaatsje Den Hoorn met mijn vader over het strand. Op een gegeven moment gingen we uitrusten en trakteerde hij op chocolademelk met slagroom, want dat drink je bij onstuimig

weer. In de hoek van de zaak stond een flipperkast. Ik weet nog welke het was: Charlie's Angels. Ik kreeg een gulden om erop te spelen. Sindsdien ben ik verslaafd. Het was geweldig! Ik kreeg zo veel impulsen. De lichtjes, de geluiden, het op het juiste moment indrukken van de knoppen. Het was een bijna buitenaardse ervaring.'

Twee jaar geleden schreef Jansen het jubileumboek van de Nederlandse Flipper Vereniging: *No Balls, No Glory*. Bij de boekpresentatie flipperte hij op flipperkast *The Adams Family* een potje tegen ABNAMRO-topman Gerrit Zalm, die net als Jansen een fanatiek flipperaar is. Zalm vertelde bij die gelegenheid tegen diverse camerateams dat flipperen hem had geholpen bij het nadenken over complexe beslissingen en tevens dat hij het beleidsbepalers kon aanraden om 'de problemen van alledag van zich af te flipperen'.

Jansen kocht een eigen flipperkast voor thuis, waar hij met zijn vrouw op traint voor wedstrijden. 'Mijn kinderen flipperen ook, ik laat ze winnen.'

Tot slot wees hij erop dat veel leden van de Nederlandse Flippervereniging een technische achtergrond hebben. 'Ze praten tijdens het flipperen over de meest complexe zaken, eigenlijk praat iedereen maar wat van zich af. Als hoofdredacteur heb je natuurlijk ook je zorgen. Eens in de zoveel tijd ga ik op stedentrip met mijn vrouw en soms ook met andere leden van de vereniging. Komend weekeinde gaan we naar Berlijn, een echt flipperwalhalla. Er staan daar in diverse gelegenheden mooie oude flipperkasten.' Dichter bij huis, in Amsterdam, kan hij een bezoek aan de Ton Ton Club in de rosse buurt aanbevelen. 'Daar is in een kelder een huiskamerachtige setting gecreëerd met drie geweldige flipperkasten, echt een plek voor ingenieurs.' |

tekst: Marcel van Roosmalen foto: Elmer van der Marel